

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεια.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιá φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και' σ'ών 'Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για' κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για' τά ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και' στό χέρι**
Κι' ένα φύλλο αν κρατήσ — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρ' δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίλι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρós έμέ.
Για' τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Τού Νοεμβρίου έξη,
ό Δόρυδος δέν θά παίξη.

'Στό τεσσαράκοντα κι' επτά και' τετρακόσα 'φθάσαμε,
'πνιδήσαμ' ένα νούμερο, γιατί τούς πούντους 'χάσαμε.
'Στό περασμένο φύλλο μας καθένας άς προδέξη,
σαρανταπέντε 'γράψαμε αντί σαρανταέξη.

**'Ο Φασουλής κι' ό Περικλής, οί δύο φαφλατάδες,
κάνουν 'στούς νέους 'Ρπουργούς σπαρακτικαζς καντάδες.**

Α'

Καλησπερίζω μιá ψυχή,
όπου τήν λέν Τρικούπη,
κι' είναι κατάχρυση βροχή
και' πανσοφίας κιούπι.

"Όπως και' πριν λαμποκοπής,
Χαρίλαε λειοντάρι,
κι' απ' τó μπαλκόνι σου σκορπής
τούς λόγους με' τó φτηάρι.

Πάλι ποζάρεις σοβαρός
και' κάνεις τόν γχιουλέκα...
ήλθε τής δόξης ό καιρός
και' 'στην βαλβίδα στέκα.

Σάν Πάππας, όπου συγχωρεϊ,
δός μας συχωροχάρτι,
μά γέλα και' 'στόν Θεοδωρή,
τόν δόλιο Βοναπάρτη.

Κι' εκείνος Συνταγματικός
μή σάξη και' μή βρείξη
ευδόκησε άδελφικώς
και' σένα νά συντρέξη.

Τρικούπη Συνταγματικέ,
φωτιάς και' λαύρας άτι,
δώσε κι' έμού τού τενεκέ
μιá θέσι 'στό Παλάτι.

Τό κράτος σου νά προσκυνώ,
τήν πλειονοψηφία σου,
τό πρόγραμμά σου τό τρανό
και' τήν παχειά σοφία σου.

Π. — Ποιός τόλεγε, Τρικούπη μου, 'Εγγλέζε μου Κεράλα,
πώς θά καθίσης 'γρήγορα 'στό σβέρκαλιάς καθέλα,
'Ακόμη χθές έκρέμετο εις τήν 'Ελλά τó γένος
και' 'στής κοιλιáis μας 'βάζαμε τά σχέδιά σου μπλάστριν
κι' έφούσκωνες κι' έφουσκωνες όαν νάσουν γκαστρωμέναι
άλλά δέν ήταν τίποτα παρ' έν άνεμογγάστριν.

Και' τώρα πάλι έρχεσαι με' κεφαλή προσημένη
και' σεϊέσαι και' λυγίζεις με' κόρδωπα και' πασο,
τά νέα γεννητούρια σου ό κόσμος περιμένει
κι' ήθελα τó κεφάλι σου σάν 'Πρακτορ νά σπάσω,
νά 'δω αν θάβγη απ' 'έκεί κανένα νέο τέρας
ή κούφιος θάβγη μονωχά και' καθαρός άέρας.

Ἦλθες καὶ πάλι, στόλισμα, τῆς Ρωμηοσύνης φλόρε,
καὶ καθ' Ἐγγλέζος ἄρχισε μὲ τοὺς Ρωμηοὺς ἄμωρε,
καὶ τόσοὶ Δόρδοι 'πλάκωσαν ἐκ τῶν τετραπεράτων
ἐμπρὸς 'στὴ Δορδοσύνη σου νὰ χύσουν τὸν παρὰ των,
κι' ἕνας σεισμός μ' ἔσεισε τὴν Τρίτη πέρα πέρα
κι' ἐγὼ 'μπροστά σου σέρνομαι καὶ λέγω «καλησπέρα».

Καλησπερίζω μιὰ ψυχὴ, ὅπου τὴν λέν Σωτήρα,
κι' ἔχει καμῆλας πείσματα καὶ Βρούτου χαρακτήρα,
καλησπερίζω μιὰ ψυχὴ, ὅπου τὴν λέν Ποντίφηκα,
κι' εἶναι γεμάτ' ἡ κοῦτρα τῆς μὲ σχέδια μανίφικα,
καλησπερίζω μιὰ ψυχὴ, ποῦχει σεβντὰ γιὰ φόρους,
κι' ὁ Βασιλεὺς τῆς 'φώναξε «κυβέρνα δίχως ὄρους».

Καλησπερίζω μιὰ ψυχὴ, τῶν ἀριθμῶν πιθάρι,
ποῦ τόσαις ἀναγκαστικαῖς κυκλοφορίαις θάρη,
ὅπου θὰ πρήξη τὸν Μπολιέ μὲ μπόξ γροθιαῖς καὶ μπάτσαις
κι' οἱ πονηροὶ θὰ σκορπισθοῦν μὲ δυνατὴ σπαλιόρα,
κι' ὅλαις θὰ πᾶν ἀχνίζωντας ἡ μπόλικαις συνάτσαις,
ὅπου τάχνῳ των πρόσωπο μ' ἔδειχναν ὡς τώρα.

Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ δώσω νέον
'στους τοκογλύφους Ἑβραίους αἶμα,
λόγχην τῆς Ψώρας θέλω τὸ βλέμμα
κι' αἶμα τὸ χεῖλος τὸ ραδινόν,
καὶ ν' ἀποθάνω θέλω ἐκπνέων
μ' ἕνα κανόνι πολὺ γενναῖον
τῶν Ἀγγλογάλλων καὶ Γερμανῶν.

Μίαν ἡμέραν τῆς λέγω «Ψώρα,
ποθῶ νὰ ρίξω γερό κανόνι»...
εἶπα κι' ἐκείνη κλίνει τὸ γόνυ
καὶ μὲ κυττάζει σιωπηλῇ,
μὰ τοῦ φουρνέλου σημαίν' ἡ ὦρα,
φιλῶ τὴν Ψώραν καὶ μὲ φιλεῖ.

Φ.—Κυβέρνα δίχως ὄρους κι' ἐλέγχους Λό καὶ Ροῦ,
κυβέρνα ὅπως θέλεις, κυβέρνα κουτουροῦ,
κυβέρνα μὲ καινούριο προὔπολογισμό,
κυβέρνα καὶ μ' ἐλέγχους καὶ μὲ συμβιβασμό,
κυβέρνα καὶ μ' Ὀρυσταίν, μὲ Ρότσιλδ καὶ Βλαστούς,
καὶ μ' ἄλλους Τραπεζίτας ἀγνώστους καὶ γνωστούς.

Κοιλιά μου κακομεῖρα καὶ συμπαθητικὴ,
πάψε νὰ γουργουρίζεις κι' ἄς εἶσαι νηστική...
ὅταν ὁ σὶρ Τρικουπὴς τὸ κράτος κυβερνᾷ
κανεὶς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λήη πὼς πεινᾷ.

Ὅπως κι' ἂν κυβερνήσῃ μετὰ καὶ ἄνευ ὄρων
σκύψε 'στοῦ καθεστῶτος τὸν μέγαν δορυφόρον,
κι' ἂν τίποτα δὲν ἔχῃς καμμιὰ φορὰ νὰ τρώῃς
ὁ λόγος του ἄς εἶναι τῆς πείνας σου γιαντρός.

Ὁραῖον εἶναι νὰ περιβᾷλη
τὸ μέτωπόν σου χρυσὴ ἀγκάλη,

ἄλλ' εἶναι θεῖον καὶ κατὰ πλῆον
τὰς ἐπαρκείας τσαλαπατῶν
τῶν δανειστῶν σου τῶν ψωραλέων
νὰ δίνῃς πέντε τοῖς ἑκατόν.

II.— Συμπορά!... τί κακὸ θὰ ξεσπάσῃ!...
συμπορά!... κρύα γῆ θὰ σκεπάσῃ
τὰς πολλὰς τῶν Ρωμηῶν ἐπαρκείας
καὶ τὰς ἄλλας ἀρχαίας βλακειάς.

Βίρα, Δόρδε, βατσέλο, τριπόντη,
ὅπως πρῶτα μὴν εἶσαι κουτός...
σ' ἐφοβήθη τὸ μάτι τοῦ Κόντη
κι' Ὑπουργεῖο δὲν 'πῆρε κι' αὐτός,
μὴ τὸν στείλῃς 'στὴ Λόντρα ξανά
καὶ γυρέψῃ καινούρια λιανά.

Καὶ φήμη διελάλησε ψευτροῦ καὶ σιχαμένη
πὼς ὁ Σκουλούδης κι' οἱ λοιποὶ, ποῦ τώρα εἰ καμμεῖ
χωρὶς χαρτοφυλάκιο μετροῦνε τὰ σοκάκια,
κατέβασαν τὰ μούτρα των καὶ σοῦ βαστοῦνε κακία.

Ἄλλ' ὅμως στάκνη 'στὰ στραθὰ τοῦ ψευτοκόσμου
ποῦ λαχαρᾷ καὶ τρέφεται μὲ τὸνα κι' ἄλλο ψέμμα,
καὶ τοὺς 'μιλεῖς καὶ τοὺς γελάς, κι' εἰς ὅλους εἶσι δόγμῃ
πὼς τόσον εὐκόλα νερὸ δὲν γίνεται τὸ αἶμα.

Κρυφομιλήματα 'στ' αὐτὴ καὶ χαϊδεύματα 'στὸν ὦμα,
οὐδ' ὁ Σκουλούδης 'κάκισσε, οὐδ' οἱ λοιποὶ σου φίλοι,
τὸ κόμμα ξαναφούντωσε, τὸ κόμμα 'πῆρε δρόμο,
κι' ἄλλα μένουν καὶ βουβὰ τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη.

Ἄν τοὺς βαπτίσῃς Ὑπουργοὺς, σοί, Κύριε, φωνάζω,
ἄλλοιῶς δὲν λένε μῆτε γρὺ, μῆδὲ κρυφὰ γρινιάζω.
'Ἐνα Μυλλόρδο σὰν καὶ σὲ δὲν τὸν ἀφίνουν εἶσι
κι' ἂν 'στοῦ Κουβέρνου δὲν βουτοῦν κι' ἐκείναι τὸ γινώσκοντες
ξέρουν ἀρχὰ ἢ γρήγορα πὼς θάλλῃ κι' ἡ σειρά των
κι' εἶναι μεγάλ' ἡ πίστις των, μεγάλη κι' ἡ χαρά των.

Φ.—Προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε, σὶρ Χαρίλαε χρυσέ...
ὅλοι πίστις καὶ λατρεῖα κι' ἀφοσίωσις πρὸς σέ.
'Επιβάλλεις τὸ καθήκον, ἐπιβάλλεις τὴν σιγὴν
εἰς Δραγοῦμας, Σιμπούλους, καὶ 'στους ἄλλους τοὺς στελεχῆς
κι' ὁδηγεῖς τοὺς διψασμένους 'στοῦ Κουβέρνου τὴν πηγήν
ὡς ποτὲ κι' ὁ Ἐλιέζερ εἰς τὸ φρέαρ τὰς καμῆλους.

Προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε... ὅλοι στέκουν 'μπρὸς σου νύχθῃ
κι' ἀλαλάζουν «Ἄβε, Τσεζάρ, τὲ σαλούταντ μορτοῦνι»...
'Ἄβε Καῖσαρ, μπάστα Καῖσαρ, φόρα Καῖσαρ τῶν Καῖσαρων
κάθισε τοὺς τοκογλύφους 'στὰ καπούλια τῶν γαιδάρων,
νὰ τὸ στρώσωμε 'στὸ ζεῦκι καὶ νὰ πούμε αἶμα...
τοῦ Μεσολογγίου πετάλι, αὐγοτάραχο, τσιπούρα.»

Ἦλθες κι' ἐφυγε τροχάδην κάθε κρίσεως ἡ κρίσις
κι' ἐσταμάτησες τὸν ἥλιο κατὰ φάλαγγας Ἑλῶν,
κι' οἱ χαχάμηδες Ἑβραῖοι τρελλαθῆκαν τῆς Λαρίσσῃς,
'Ἀββακούμ καὶ Μαλαχίας, Νεφθαλείμ καὶ Ζαβουλὼν.

κι' ἐκινήθησαν πρὸς ὕμνον κάθε λύρας αἱ χορδαὶ
σὺν σοῦ 'φώναξε τὸ Στέμμα «ἔρδε Λάζαρε περδὲ.»

ἔρδε Λάζαρε καὶ πάλι... τὰ σουδαριά σου πέτα
κι' ἄς σαλπίσῃ κι' ἄλλης νέας ἀναστάσεως τρουμπέτα.
Ἰνα τί φρουάτουν ἔθνη κι' ὅλοι πέρνουν τὰ βουνα;
ἴνα τί κι' οἱ δανεισταὶ μ' ἔμελέτησαν καινὰ;
Σὺ, Τρικουπὴ, ἐπεφάνης, σὺ, μονάχε μ' ἔγινες γιαντρε,
καὶ θὰ πάρουν ὅλα τέλος... μία, δύο, ἄλλὰ τρε.

Ὁ κεράλι σιδερένιος καὶ χοντρὸ καὶ ντυλικάτο,
προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε κι' ἐμπροστά σου γονατίζω...
μὰ μετάνοις, ὁδὸ μετάνοις, τρεῖς μετάνοις, μπουμ καὶ
καὶ χαλίζομαι καὶ τρέμω καὶ θαυμάζω καὶ σαστίζω. [κάτω,

Σὺ καὶ μόνος Λὼτ ὑπάρχεις μὲς 'στὰ Σόδομα τὰ νέα,
ἄσπιλος, ἄγνός, ἀθῶος, καὶ γενναῖος 'στὰ γενναῖα,
κι' ἂν σωθῇ τὸ γένος τοῦτο θὰ σωθῇ πρὸς χάριν σου,
τοῦ δικαίου, τοῦ παγκάλου, τοῦ Ροδίου Κολοσσού.
'Ἄβε, Καῖσαρ, καὶ κυβέρνα ὅπως τύχῃ κι' ἄνευ ὄρων
τῶν Ρωμηοῦς τοὺς Σοδομίτας, τὰ γομάρια τῶν Γομόρων.

B

II.— Τὸν Νικολάκη ψάλλω τὸν Μπουφίδη,
τῆς Λειθαριᾶς καμὰρι καὶ στολίδι.
'Ἐπρεπε καὶ σ' αὐτὸ τὸ παλληκάρι
νὰ δώσῃ ὁ Τρικουπὴς τραταμένοτο,
ποῦ πρῶτο καὶ καλλίτερο παρλάρει
μέσα εἰς τὸ μεγάλο Παρλαμένοτο.

Μπουφίδη Νικολάκη μου νταγιάντα
καὶ προκοπὴ μεγάλη κατὰ παντα
ὁ κόσμος κι' ἀπ' τὸ χεῖρι σου πιστεύει,
ἀλλ' ἂν ἡμέρα ἔξαφ' ἀνατείλῃ
καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ σου τοῦ κατέβῃ
'στὴ Λόντρα σὰν τὸν Κόντε νὰ στείλῃ,
μὴν τὸν ἀκούσῃς πρόθυμος σὰν κοῦφος,
ἄλλοιῶς καὶ σὺ, Μπουφίδη, θάσαι μπουφός.

Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ προσθέσω
κι' εἴθε ν' ἀξιώθῃ νὰ σ' ἐπαινίσω,
ὅταν ἰδῶ καὶ σὺ, κύρ Νικολάκη,
πὼς τὸ νερὸ μ' ἔκοψες 'στ' αὐλάκι.

Γ

II.— Ζακυνθινέ Στεφάνου, γεῖα χαρὰ μ' ἔχει...
κτυποῦμε καὶ γιὰ σὲ τὸν ταμπουρά μ' ἔχει,
κι' ἐν μέσῳ τοῦ σεισμοῦ καὶ τόσο βόγκου
ἀκούστηκαν, ἀφέντη μου, ντελόγκου
τῇ Ζακυνθῷ βαρεῖα καμπαναρία
καὶ γίνεται κακὸ καὶ φασκία.

Τὸν χαιρετῶ... μεγάλο τόνος σου!...
μὲ δόξης στεφανώνεται ἀνθὲμις

κι' ἐσπούδασε περὶ διὰ γραμμάτου
τῇ Παντοφᾷ τὴν πρώτη Ἀκαδέμια,
κι' ἀπ' οὐλα κατὰ νοῦθει, κατὰ ξέρι,
κι' οὐλοὺς γιὰ κάθε τί περσοκαδέρι,
καὶ σὰν κι' αὐτὸν μ' ὄνορε ἀδουκάτος
δὲν εἶναι ἄλλος δεύτερος 'στὸ κράτος.

Καὶ φιναλμέντε εἶναι μία τζόγια
καὶ βίτσιο δὲν ἔχει γιὰ τὰ λόγια,
κι' αὐτὸ τὸ προκομμένο ἀρχοντοπούλο
ἐπέραςε 'στὸ δίκιο τὸν Σιμόπουλο,
καὶ λένε 'στὸν Ἀνάργυρο «τρομάρα σου
καὶ συμφορέλια μὲς 'στὴν καλαμάρα σου,»
κι' ἐκεῖος μὲ τῇ κομμέναις του φτερούγαις
γυρίζει, μωρὲ μάτια μου, τῇ ρουγαίς,
κι' ὁ δόλιος ὁ Ραΐσης χαντακώθηκε,
ὅπου κι' αὐτὸς 'στὰ ζήτη ξεθερκώθηκε.

Ξεπέρασες, Στεφάνου, μὲ τάστεια
κι' ἐκεῖον τὸν ἄλλο Στέφανο Δραγοῦμη,
καὶ πάει μιὰ 'ψηλὴ διπλωματία,
ὅπου παραφουσκώνει σὰν τουλούμι
μ' ἐκείνη τὴν 'ψηλὴ καπελαδοῦρα του
καὶ μ' οὐλὴ τῇ χυτὴ κορπορατοῦρα του.

Μιράκολο κι' αὐτό... νὰ 'βγῇς ξεπτέρι
μὲ δὴλ χαρτοφυλάκια 'στὸ χέρι,
καὶ νάσαι διπλωμάτης λιμακόρος
καὶ τῇ Δικαιοσύνης προφασσόρος.
Κάθε Σγαρίλιο εἶσι τὸν ξεπιάζει
κι' ἂν νιάγκα κονσολάτο δὲν σκαμπάζῃς,
γιὰ ν' ἀπαντᾷς σὲ κάθε Καγκελάριο
ἀγόρασες χωρὶς νὰ μετανοήσῃς
τῇ Κρούσκας τὸ χοντρὸ Βοκαβολάριο
κι' οὐλα γιὰμὰ τὰ τέρμινια θὰ νοιώσῃς,
καὶ σὺ γιὰ κάθε τί θὰ πάρῃς κάθῃ...
σοῦπα πολλὰ καὶ τὴν, ἀφέντη, σκαθῷ.

II.— Ποιὸς εἶναι τούτος ποῦ πᾶν ἀε κερκινούς στο χέρι;
ὁ Μπούμπουλης, ὁ Μπούμπουλης, θαλασσινὸ ξεπτέρι,
ποῦ τόνος τοῦ μοναχὰ βρατὰ καὶ μπουμπουνίζει,
ποῦ τὸν καιροῦ τὸν τρομάζει ἡ θαλασσὴ πλάσις,
κι' ὅταν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρὶ τοὺς πόντους ἀμυνόμενος
ὁ ἀπάνω κατὰ ἔργεται ὁ πάτος τῆς θαλάσσης.

Δὲν θάσαι τώρα, Μπούμπουλη, σὰν πρῶτα τρικινία
γιατὶ καὶ κατὰ θαλάσσαν θὰ γίν' εἰκονομα,
κι' ὁ Λόρδος κάθε Μαῖρα μ' ἔχει καὶ δόση μὲς 'στὴ μοῖρα
κι' ἀμύριος θάσαι Ναυάρχος χωρὶς κανένα στολὸ.

Μὰ ποῦ μπουμπουνίζει βαρεῖα καὶ βλέπει μὲ τὰ κιάλια
τὸν Ἀβελάν, τὸν Σέιμουρ, καὶ τόσαις ἐπιλήθραις,
καὶ σὰν χειραῖς Προσιδῶν ξαπλῶνου 'στ' ἀκρογῶνι
μὲ τῶν κυμάτων τοὺς ἄφρους νὰ κἀνῃς μπουμπουλήθραις.

Κ₁· όταν ήχησῃ, Μπούμπουλη, 'στό πέλαγος φωνή:
«ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, κτυπάτε, παλληκάρια»,
σκυλόπνιξε τοὺς δανειστὰς μὲ καρναβίου σκονι
καὶ ρίξε τοὺς νὰ κάνουν μπλούμ. καὶ νὰ τοὺς φῶν τὰ ψάρια.

Ε'

Φ.—Καλότυχα τὰ γράμματα καθέννας ἄς τὰ 'πῇ
μὲ σένα τὸν Καλλιφρονᾶ, λογάδα τσελεπῇ,
ποῦ κι' εὐπατρίδῃ ντιστεγνέ τῶν Ἀθηνῶν σὲ λένε
κι' ὁ σὶρ Τρικούπης χάνεται μ' αὐτοὺς τοὺς εὐπατρίδας,
κι' ἂν εὐπατρίδης ἀληθῆς δὲν εἶσαι νότα μπένε
τῶν Ὑπουργείων εὐκολα δὲν βλέπεις τὰς βαλβίδας.

Μέλι τὰ χεῖλη σου σκορποῦν ὥσάν ζαχαροκάλαμα,
ἔχεις καὶ μιὰ σεμνότητα πρᾶγματικῶς σπανία,
εἶσαι σὰν κόρη 'ντροπαλὸς κι' ἓνα κομμάτι μάλαμμα
ὥσάν κι' αὐτὰ ποῦ 'βρίσκονται μὲς 'στὴν Καλλιφορνία.

Κ₁· ἂν ρήτωρ λέγεται δεινός, μὰ νὰ 'μιλῇ δὲν θέλει
καὶ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του τὰ λόγια μὲ τσιγκέλι,
καὶ δείχνει πῶς ἡ σιωπὴ ἂν κόσμον 'στὴν γυναῖκα
φέρνῃ μονάχα μιὰ φορά, 'στὸν ἄνδρα φέρνει δέκα.

Σ'

Π.—Τί πατινάδα καὶ γι' αὐτὸν τὸν Τσαμαδὸ νὰ κάνω;
πέρσῃ τὸν ἐτραγουδῆσα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Καὶ τῶρα μ' ὅλους εὐχομαι τὰ νέα μας Κουβέρνα
νᾶναι σιδηροκέφαλα μὲ σιδερένιχα στέρνα,
κι' ἡ δόξα νὰ τὰ τραγουδῇ καὶ νὰ τὰ στεφανώνῃ
ὥς ποῦ τὸ προσδοκώμενον ν' ἀκούσωμεν κανόνι
καὶ μὲ τὸν Θρόνον κρᾶζωμεν καὶ μ' ὅλους τοὺς Συμβούλους:
«νῦν ἀπολύεις, Λόρδε μας, τοὺς δανειστὰς τοὺς μούλους.»

Ὁ Λόρδος διατάγματα σαρώνει
κι' ὅλα τὰ βρωμοφαίντιγγ ἀκυρόνει.

Ἐγώ, Τρικούπης κραταῖος, ρεπουμπλικάνος τέως,
ὁ πρῶτος ὁ Χαρίλαος, ἀλλὰ κι' ὁ τελευταῖος,
ἐλέω τῆς ἰσχύος μου Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους,
ἀντικοινοβουλευτικούς πατάσσω ἐπαράτους,
ἓνα γνωστὸν διάταγμα τοῦ Στέμματος σαρώνω
καὶ τὰς εἰσπράξεις εἰς χρυσὸν ἀμέσως ἀκυρόνω.

Ὁ Βασιλεὺς μου 'φώναξε «κυβέρνα δίχως ὄρους»,
κι' ἐγὼ τὰς ἄκρας μὴ φιλῶν Βασιλικῆς μανίκας
μὲ μιὰ πενιὰ μου ἀκυρῶ συμβάσεις διαφόρους,
νόμους ἀγράπτους καὶ γραπτούς καὶ διεθνεῖς συνθήκας.
Κάτω τὰ φαίντιγγ καὶ τὰ σκρίπ, καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ σμᾶνος
ἄς 'δῇ πῶς εἰμαι Ρισελιέ καὶ νέος Μαζαρίνος.

Λογαριασμὸ γιὰ τίποτα μὴδὲ 'στό Στέμμα δίνω.
κανεῖς μὴ βγάλλῃ τσιμουδιά, κανεῖς μὴν ἐμιλῇ.
κι' ἐφίτος ἀπεφάσισα ἐξάπαντος νὰ γίνω
κράτος ἐν κράτει, Βασιλεὺς ἐν ἄλλῳ Βασιλεῖ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστίου κοινοῦτος πολὺς.

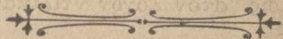
Τρομάξετε, λουφάξετε, ζαρώσετε ταῦτιά σας...
ἄκυρα τὰ λιμπρέτα σας, ἄκυρα τὰ χαρτιά σας.

Κάτω τὰ φαίντιγγ καὶ τὰ σκρίπ... ἐγὼμαι τὸ Παλί
σὰς ἔσπασα, σὰς 'λύσσαξα, σὰς ἔφαγα τὸ μάτι.
Τετέλεσται... τὸ ζήτημα ὀριστικῶς ἐλύθη
κι' ἀντὶ νὰ λέγουν τοῦ λοιποῦ τῶν Αὐλικῶν τὰ πλῆθη
«Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιά δεμένα.»
θὰ λέν «Τρικούπη προσταγὴ καὶ σκρίπ ἀκυρωμένα»

Ἐγὼ μὲ τῆς φοβέρας σας καθόλου δὲν ἰδρῶνω
καὶ δὲς τοὺς νόμους καταργῶ καὶ φαίντιγγ ἀκυρόνω.
Ἐνώπιον τοῦ Στέμματος ποτέ δὲν θὰ λυγίσω,
ἐνόσω δὲ 'στὰς φλέβας μου Μυλλόρδων αἷμα ρέει
θὰ καταργῶ, θὰ καταργῶ, ὡς ὅτου καταργήσω
καὶ τῆς Ἑλλάδος τὰ παλιὰ καὶ τὰ καινούρια χρεῖ.

Κ₁· ἐγὼ Αὐθέντης ὅπως σύ, ἀνέυθινε Αὐθέντα,
τῆς σῆς Μεγαλειότητος πετῶ τὰ ντοκουμέντα,
κι' ὅσα χαρτιά σφραγίζονται μὲ τὴν 'δική μου βούλα
αὐτὰ θὰ λέγῃ ἔγκυρα ὁ κόσμος ἀπαξάπας,
ὅλα δὲ τᾶλλα τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνωνται μιὰ νοῦλα
κι' ἂν ὑπογράφεται σ' αὐτὰ φαρδὺς πλατύς κι' ὁ Πάππ.

Κ₁· ἐγὼ πορφύρας ἐρυθρὰς καὶ Στέμματα θὰ βάλλω,
ἂν δὲ Μανώλῃ μ' ἔλεγαν, ὦ δούλοι μου Αὐθένται,
κατὰ τὸν Πτωχοπρόδρομον θὰ ἤμουν δίχως ἄλλο
Ἐμμανουὴλ παμβασιλεὺς παρὰ σαρανταπέντε.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις**

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λάμπει;
πορὶ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριοφωτισμένο,
ὅπου καθέννας λαχταρᾷ καὶ θέλει μέσα νᾶμψη
νὰ κόψῃ χειμωνιάτικο κοστὺμ νεοφερμένο;
Ἀἰδοινοπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμασίον,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πῶς βλέπεις ἐργαστάσιον.
Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσὴ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαμποδετῶν πλουσία,
κι' ὁμβρέλλαι ποικιλόσχημοι καὶ πάντα τᾶλλα εἶδη,
ποῦ τὰ κυττάζουν χάσκοντες καὶ Πιρσιζάνοι πόρρ.
ἐκεῖνο δὲ τὸ μαχικὸ τῆς κοπιτικῆς ψαλλίδι
κάνει τὸν ἴσιο πρὸ καμφοῦ καὶ ντύρο τὸν καμπουρ.

Συγχαίρω τὸν Ἀντώνη τὸν Παπακυριακόπουλο,
τὸν ἔμπορον τοῦ Πύργου καὶ πρῶτο λεβεντόπουλο,
ὅπου μ' εὐχὰς οἰκείων καὶ φιλικῶν προσήσει
ἡρραβωνίσθη κόρην ὡραίαν τῆς Ἀμφίσσης,
τὴν Ὀλγαν Πετροπούλου, τῶν κοριτσιῶν καμαρί,
κι' εἴθε χρυσὸ νὰ γίνων ὁργήγορα ζευγάρι.

Τὴν αὐρίον θὰ πωληθῇ μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων
ἓνα περιεργότατον βιβλίον τῶν αἰώνων,
ἡγοῦν Ἐξ ὀρίστοι τῆς Ρῆς, ποῦ εἶναι μιὰ τρεμάρι.
κι' ὅποιος δὲν πάρῃ ἀπ' αὐτὸ θὰ κάτῃ κουταμάρα.
Ἐκαστὸν τεῦχος μονάχ' ἔχει λεπτὰ τιμᾶται
καὶ παρέτε το, βρε παιδιά, καὶ νὰ μὲ βλαστημάτε.